

56. Dig rumme ej Himle.

(Ved Marmorkirkens Indvielse.)

J. P. E. Hartmann.

Andante non troppo.

1. Dig rum-me ej Him-le og Him- lenes Him - - le, Vor Her - - re fuld-
 stor! Saa ej er at ta - le om Høj - e - lofts=Sa - le til dig paa vor
 Jord, til dig paa vor Jord, til- dig paa vor Jord.

2. Du rører kun Støvet
 Som Vindpust i Løvet,
 Du himmelske Gjæst!
 Og Hytten i Barmen,
 Med Kjærligheds-Varmen,
 Den huger dig bedst.

3. Men, har Du os givet
 Til Redning, til Livet
 Et Kjærligheds-Ord,
 Til det at udtale :
 Maa Højelofts-Sale
 Opmylre paa Jord.

4. Hvem vil ikke prise
 Med Salme og Vise
 Din Kjærligheds-Røst!
 Hvor er dog det Øre,
 Som ikke vil høre
 Den evige Trøst!

5. Thi bygge vi Kirker,
 Hvor Guds-Ordet virker
 I Lys og i Løn,
 Hvor Hjertet sig fryder,
 Naar Hallen gjenlyder
 Af Tak for Guds Søn.

N.F.S. Grundtvig.

57. Du er det Træ, som mig sin Skygge byder.

Moderato.

Robert Allen.

1. Du er det Træ, som mig sin Skyg-ge by - - der, Du er den
 Ran - ke, som min Dru - e bæ - rer; Du er det Aks, hvor af mit Brød jeg

cresc.

skjæ - - rer; Du er den Blomst, Du er den Blomst, hvis Duft og Glands mig
fry - der. *p* *ritard. pp*

2. Du er den Fugl, der synger i min Stue;
Du er det Billed, som mit Øje nyder;
Du er den Sol, som mine Skyer bryder;
: Og Du er Stjernen :| paa min Aftenbue.

C. Ploung.

58. Du kjender vel det lille, skjønn Land?

(Mit Hjem.)

E. Horneman.

Moderato.
dolce

1. Du kjen-der vel det lil- le, skjønn Land? Omkring dets Kyst sig snor det sal- te
Vand, lunt Bø- ge- sko- ven skyg- ger, og fra Muld sig Hve- de-
ak- set sky- der op som Guld. Du kjender det? O, der, kun der kan Livets
Sorg og Fryd mig vor- de kjær! Kan Li- vets Sorg og Fryd mig vor- de kjær!

2. Du kjender vel den lave, stille Bo?
I Stuen er der Fred, i Kamret Ro.
For Vinved vifter Lindens brede Blad,
Og Spurven kviddrer, Solen smiler glad.
Du kjender den? O, der, kun der
Jeg drømme kan og faa min Drøm saa kjær!

3. Du kjender vore Fædres gamle Vang,
Saa rig paa stolte Minder, Sagn og Sang?
Hvis Alvorsstemme vækker i mit Bryst
En Længsels Smerte og en Vemods Lyst?
Du kjender den? O, der, kun der
Jeg føler mig paa Jord mest Himlen nær!

Chr. Winther.